

Î N C H E I E R E

19 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii:

Tatiana Vieru, Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Comcalin”,

în cauza civilă la acțiunea înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Comcalin” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat raionul Ungheni privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 05 decembrie 2013 și hotărârii Judecătoriei Ungheni din 24 iunie 2013,

c o n s t a t ă :

La 28.02.2013 reclamantul SRL „Comcalin” a depus acțiune împotriva IFS r. Ungheni cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că IFS r. Ungheni a efectuat un control fiscal la fața locului prin metoda verificării operative la aparatul de cafea ce aparține SRL „Comcalin”, în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr.1415 din 05.12.2012, privind respectarea legislației în vigoare, utilizarea mașinii de casă și control cu memorie fiscală (MMC).

În urma controlului efectuat a fost întocmit actul de control nr.1-598239 din 05.12.2012, în care autoritatea de control indică încălcarea de către reclamant a prevederilor art.8 alin.(2) lit.c) Cod fiscal și art. 4 al Regulamentului cu privire la aplicarea mașinilor de casă și control cu memorie fiscală pentru efectuarea decontărilor de numerar, exprimată prin efectuarea decontărilor în numerar prin intermediul terminalului cash fără mașină de control.

Nefiind de acord cu concluziile actului de control, reclamantul a prezentat în scris argumentarea dezacordului, iar la data de 04.01.2013 IFS a adoptat decizia nr.20, prin care SRL „Comcalin” a fost recunoscută culpabilă de încălcarea art. 8 alin. (2) lit. c) Cod fiscal și art.4 a Regulamentului cu privire la aplicarea mașinilor de casă și control cu memorie fiscală pentru efectuarea decontărilor de numerar și în conformitate cu art. 254 alin.(1) Cod fiscal a aplicat amendă în mărime de 10.000 lei.

Reclamantul a depus o contestație împotriva deciziei respective și a actului de control nr.1-598239, care prin decizia nr.45 din 18.02.2013 a fost respinsă de IFS r.Ungheni.

Reclamantul consideră decizia nr.20 din 15.01.2013 nefondată, din motiv că la examinarea cazului de încălcare fiscală, IFS nu a clarificat dacă SRL „Comcalin” a comis o încălcare fiscală ca atare.

Astfel, nu este de acord cu conținutul concluziei invocate în actul contestat, deoarece întreprinderea își desfășoară activitatea fără derogări de la normele ce reglementează activitatea de întreprinzător. Derogarea invocată de către reprezentanții autorității IFS r.Ungheni nu reiese expres dintr-o obligație normativă și nu există o posibilitate reală de a dota aparatul de cafea cu MMC, fapt întemeiat prin raportul de expertiză.

Reclamantul a afirmat că pe piața Republicii Moldova își desfășoară activitatea mai multe companii de acest fel în domeniul aparatelor „vending” (fără vânzător)”, adică cu ajutorul unor tehnici specializate. Acest fapt a fost posibil doar cu acordul manifestat de către organele reprezentative ale statului, inclusiv a organelor din domeniul fiscal. Totodată, nu există o posibilitate tehnică reală de a dota aparatele de cafea cu MMC și orice intervenție conduce la pierderea posibilității garanției de deservire a aparatelor respective și constituie o încălcare a dreptului de autor.

Reclamantul a menționat că desfășurarea activității utilizând aparatele vending nu este reglementată de legislația autohtonă în domeniul fiscal și n-a fost luată în considerație la adoptarea prevederilor normative care reglementează aplicarea MMC.

Reclamantul a mai afirmat că este în drept să instaleze aceste aparate, deoarece comercializarea respectivă nu contravine normelor în vigoare. Omisiunea legislativă, în viziunea reclamantului, trebuie interpretată în favoarea agenților economici și nu este legală aplicarea sancțiunilor în acest sens. Or, este unanim cunoscut faptul că eliberarea bonului de casă se face cu participarea persoanei fizice, însă esența activității respective este una deosebită, unde se exclude participarea fizică a persoanei.

Reclamantul consideră că legislația în vigoare nu prevede anumite reglementări cu privire la aparatele vending, iar în acest caz raporturilor respective li se aplică normele legislației civile care reglementează raporturi similare (analogia legii), dacă nu contravin esenței lor. Totodată, dacă aplicarea analogiei legii este imposibilă, drepturile și obligațiile părților se determină în funcție de principiile generale și de sensul legislației civile (analogia dreptului). În aceeași ordine de idei se înscrie și alin.(3) al art. 5 Cod civil, care stabilește că nu se admite aplicarea prin analogie a normelor care limitează drepturile civile sau care stabilesc răspunderea civilă.

Astfel, reclamantul consideră că prin acțiunile IFS r. Ungheni s-a admis o analogie față de reclamant, limitându-i realizarea drepturilor de natură civilă, de aceea a solicitat admiterea acțiunii și anularea deciziilor nr.20 din 15.01.2013 și nr.45 din 18.02.2013.

Prin hotărârea Judecătoriei Ungheni din 24.06.2013 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 05.12.2013 a fost respins apelul declarat de SRL „Comcalin” și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 30.01.2014 SRL „Comcalin” a declarat recurs, în termen legal, solicitând admiterea recursului și casarea hotărârilor judecătorești.

În motivarea recursului a indicat că hotărârile instanțelor de judecată sunt neîntemeiate și ilegale, întemeindu-și recursul pe dispozițiile art. 432 alin.(4) CPC. Totodată, a invocat că prin hotărârile instanțelor de judecată i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la o hotărâre motivată, statuate la art. 6 și 13 CEDO.

Astfel, recurentul a menționat în cererea de recurs că prin hotărârile instanțelor de judecată s-au dat interpretări defavorabile argumentelor expuse în judecată de către SRL „Comcalin” și precum că instanțele neglijează principiul uniformizării practicii judiciare.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile,

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Comcalin” este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu dispoziția art.432 alin.(1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art.433 lit.a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că temeiurile recursului declarat nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, cauza fiind judecată cu respectarea normelor de drept material și procesual, astfel, recursul fiind vădit neîntemeiat.

Argumentele invocate de recurentul SRL „Comcalin”, precum că decizia instanței de apel este ilegală, poartă un caracter declarativ și nu pot fi reținute.

Dezacordul cu decizia instanței de apel, prin relatarea situației în viziunea recurentului, este inadmisibil din considerentele că nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC și nu constituie temei de casare a acestei decizii, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificând-se numai legalitatea lor dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „...art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Călăuzindu-se de art.440 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433 CPC, și anume la lit.a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate și a aplicat corect normele de drept material și procedural, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Comcalin”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Comcalin”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii:

Tatiana Vieru

Oleg Sternioală